

رفراندم و مسائل هسته ای ایران

<تلاش مذبوحانه>

(قسمت سوم)

امیرفیض- حقوقدان

تلاش مذبوحانه به تلاش و تقلانی گفته میشود که بجای آنکه به رفع مشکل و نجات تلاش کننده بیانجامد سبب گرفتاری بیشتر او میشود. مفسرین لغت تشبیه تقلای حیوان سربریده را معیار تلاش مذبوحانه یافته اند.

مسیر این تحریر در این جهت است که تمام تلاشهای جمهوری اسلامی و خاصه شخص شیخ حسن در رابطه با مسائل هسته ای تلاشی مذبوحانه است.

خلاصه این تحریر را پیشاپیش در این بیت میتوان خواند:

نوشدارو که پس از مرگ به سهراب دهند عقل داند که بدان زنده نگردد سهراب

اظهارات شیخ حسن درباره مشکلات مسائل هسته ای ایران شنیدنی است اما نه اکنون که موافقت نامه ژنو امضاشده و مراحل مفصلی هم از آن موافقتنامه به اجرا در آمده و در واقع فصل اجرای موافقتنامه جایگزین انشاء آن شده است.

مذاکره، یعنی گفتگو بین دو و یا چند نفر برای رسیدن به یک هدف مورد توافق. پس مذاکره فعل و عملی است که قبل از موافقت و انشاء و امضای موافقت نامه صورت میگیرد. نه اینکه اول موافقتنامه امضا شود و بعد درباره آن مذاکره صورت بگیرد- در هر معامله ای اعم از حق و یا غیرمنقول اول مذاکره و مورد معامله معاینه و بعد موافقت نامه امضا میشود. این کار معمول، در مورد موافقتنامه ژنو صورت نگرفته و اول امضا شده و بعد از امضا باب مذاکره گشوده گردیده است.

ممکن است به اعتبار ۶ ماه مذاکرات محرمانه آمریکا و خامنه ای در عمان، گفته شود که موافقت نامه ژنو حاصل همان مذاکرات کاملاً مخفی و سری است. این تصور درست نیست، حاصل مذاکرات سری موافقتنامه سری است. مذاکره زیربنای موافقت نامه است؛ یعنی قابل تجزیه نیست نمیشود مذاکرات محرمانه باشد و موافقتنامه علنی و یا برعکس (البته در حکومتهای پارلمانی).

موضوع اشکالات در مسائل هسته ای

موافقت نامه ژنو یک قرارداد بین المللی است که یکطرف آن جمهوری اسلامی و طرف مقابل شش کشور است.

اشکالات مربوط به مسائل هسته ای به اعتبار موافقت نامه ژنو، در دو جهت و قسمت قابل بررسی است:

اول اشکالاتی که به اعتبار نفسی حقوقی موافقتنامه ژنو بوجود آمده

متن موافقت نامه نشان میدهد که اختلافات مزبور طبق نظر ۱+۵ و بارضایت آنان حل و فصل میشود و نه راه حکمیت پیش بینی شده و نه عملاً امکان مراجعه به دادگاه لاهه را ممکن ساخته است (موافقتنامه ژنو قابل ارجاع به دادگاه لاهه نیست؛ زیرا طرح دعوا در آن دادگاه مستلزم موافقت طرفین است که در مورد اختلاف بین ایران و آمریکا، موافقت آمریکا شرط است - معمول قراردادهای، پیش بینی و احراز صلاحیت برای دادگاه رفع اختلاف در قرارداد است که آنها در موافقت نامه ژنو وجود ندارد. عدم پیش بینی این شرط بسیار معمول در همه قراردادهای یک اشتباه نیست، تعدد نویسندگان موافقت نامه و سکوت عالمانه نمایندگان جمهوری اسلامی است).

بنابراین میتوان گفت که موافقتنامه ژنو مسیری را که معین شده طی میکند و اگر هم مانعی بوجود آید برطرف کردن آن مانع بنحو مورد رضایت ۱+۵ آنها در تعهد ایران است.

در تحریرات سابق، موافقتنامه ژنو به قرارداد اسارت تشبیه شد؛ در اسارت هم ایرادات اسیر طبق نظر اسیر کننده حل و فصل میشود و شخص اسیر ملزم به رعایت آن است.

شعارهای انرژی هسته ای ناموس ملی ماست - انرژی هسته ای حق مسلم ماست و امثال آنها تا وقتی که قرارداد و موافقتنامه ای امضا نشده معنی دارد و بعد از امضای موافقتنامه بی معنا میشود مثالش همانند زنی است که ادعای نجابتش شنیدنی است اما وقتی بامرد غریبه ای هم خوابی داشت دیگر ادعای نجابتش همان اعتباری را دارد که جمهوری اسلامی برای انرژی هسته ای بصورت شعار میداد.

اینکه سید علی گفته: «نظام اسلامی در زمینه انرژی اتمی حتی یک قدم عقب نشینی نخواهد کرد».

میتواند از اعلامات قبل از امضای موافقت نامه ژنو باشد نه اکنون که حد تسلیم جمهوری اسلامی از عقب نشینی هم گذشته و به از بین بردن تمام فعالیت های هسته ای کشیده شده است.

هم امروز آقای صالحی رئیس سازمان انرژی اتمی ایران گفته است: «آمریکا به اورانیوم ۵ درصدی هم که موافقت کرده اند قانع نیست و میگوید ایران آنرا هم باید تبدیل کند».

عدم قناعت آمریکا به داشتن ایران در اورانیوم ۵ درصدی چیز تازه ای نیست از حقوق آمریکا در موافقت نامه ژنو است به این معنا؛ هر چه که آمریکا بخواهد میتواند در ردیف شمول موافقتنامه ژنو قرار گیرد.

موافقت نامه ژنو را با دقت بخوانید و به بینید چگونه راه نفس کشیدن ایران هم بسته شده است.

خاتم شرمین مطلبی گفته که نشان از بالادست بودن و حرف آخر آمریکاست «اگر روی ۹۸ درصد موارد هم توافق شود تازمانی که در ۲ درصد توافق نشود هیچ توافقی بعمل نیامده».

دیه نه مذاکره

چقدر دشوار است این دو کلمه ساده به شیخ حسن فهمانده شود که آقای حقوقدان، پس از امضای موافقتنامه مراتب مورد ادعا و یا مذاکره درباره آنها حالت دیه را دارد که معمول ما ایرانیان است که از دیه کسی ضرر ندیده ولی بساط دیه در قراردادهای خصوصی تا چه رسد بین کشورها کاربردی ندارد و اینکه ظریف

و عراقچی اعلام میکنند که در اجلاس فلان تاریخ پیشرفتی حاصل نشده معنای ساده آن این است که دبه ها کارگشا نبوده است.

در یکی از گزارشات مذاکرات هسته ای از آقای عراقچی نقل شده که گفته پس از پایان مذاکرات ما موردی را با نماینده انگلستان در هیئت مذاکره کننده در میان گذاشتیم با بی اعتنائی گفتند در موافقت نامه نیست.

یعنی در همان جریان مذاکرات هم هیئت ایرانی به دنبال دبه بعد از امضا موافقتنامه ژنوبود ولی نماینده انگلیس به آنها گفت: <کورخوانده اید>.

در همان مثال تشبیهی زنی که ناموسش را به مرد غریبه داد چه دبه ای میتواند بکند؟ کار از کار گذشته است.

ادعاهای شیخ حسن وسید علی از جمله ارجاع به همه پرسی! وقتی قابل تامل بود که موافقتنامه ژنو قبل از امضای نمایندگان ایران به مجلس شورای اسلامی میآمد و کارشناسان فنی و حقوقی به ممارست و بررسی آن مامور میشدند و پیش نویس موافقت نامه با اصلاحاتی به گروه ۱+۵ داده میشد و پشتیبان آن پیش نویس اصلاح شده هم منافع ملی ایران و همان شعار <انرژی هسته ای ناموس ملی ماست> تلقی میشد و ۱+۵ هم متوجه میشد که بایک حکومت و یا ملتی مستقل ودانا و معتقد به منافع ملی خود طرف است.

تعمد بوده نه تسامح

فکر نکنید که عدم ارجاع موضوع موافقت نامه ژنو به مجلس یک سهل انگاری بوده است، خیر تاریخ مشروطیت ایران نشان میدهد که هرگاه دولت ها خواسته اند حقوق ملی ایران پایمال شود بطرفی مجلس را دورزده اند نمونه تاریخی آن بحرین است؛ **دکتر مصدق که وزیر خارجه دولت وثوق الدوله بود (هم وثوق الدوله و هم مصدق عمده سیاست انگلستان معرفی شده اند) بدون درجریان گذاشتن مجلس شورای ملی نامه ای به وزارت خارجه انگلستان نوشت و بنام دولت ایران از انگلستان خواستار شد که با اعزام قوای نظامی امنیت بحرین را حفظ کند، و کار بحرین با همین نامه و دورزدن مجلس ساخته شد.**^۱

ولی وقتی نماینده ارشد ایران در مذاکرات هسته ای ژنو، اعلام میکند که نخوانده موافقتنامه ژنو را امضا کرده و بعد هم ولی فقیه آن موافقتنامه را ستود و از امضا کنندگان آن اسارت نامه بنام فرزندان خوب نظام یاد کرد، و موافقتنامه هم بسرعت در جریان اجرا قرار گرفت دیگر ادعاهای شیخ حسن و تقاضای قلابی و واهی همکاری دانشمندان و استادان و حقوق دانان فکاهی است و مانند روغن ریخته صرف روشنی مسجد کردن است، مثلاً یک دانشمند هسته ای و یابک حقوقدان جمهوری اسلامی در مقابل این اسارت نامه یکطرفه که حتی راه اعتراض را هم بسته است و امضا که شده هیچ سخت اجرا هم شده چه میتواند بکند جز اینکه خود را شریک مظلومه کند.

هر حقوقدانی هر قدر بی اطلاع و سطحی باشد در نادانی و اجحاف و یکطرفه بودن این موافقت نامه غرق تعجب میشود و حیرت میکند که چگونه کسی بنام یک دولت و ملت این موافقتنامه را امضا کرده است و

^۱ بحرین را مصدق بر باد داد... <http://1400years.org/Bahrain.asp> ح-ک

فورا یاد اظهارات علی لاریجانی رئیس مجلس می افتد که گفت: <هیچ احمدی این موافقتنامه را امضا نمیکند>، <مروارید راداده اند آبنبات گرفته اند>.

سید علی دریکجا گفته: <من فقیه هستم دوبار موافقتنامه ژنو را خواندم حق غنی سازی در آن ندیدم>.

یک ملا حتی نه اینکه حق غنی سازی در آن موافقتنامه نخواهد دید، حتی خواهد دید که هیچ حقی هم در آن موافقتنامه برای ایران قائل نشده است. یک فقیه هر قدر ابتدائی باشد نمیتواند به آن سند عنوانی غیر از اسارت نامه بدهد.

کاری بزرگ و آدمهائی کوچک

انسان هر قدر با حوصله و تدبیر به جریان هسته ای ایران نگاه تحقیقی کند نمیتواند به دست آورد قابل اطمینانی برسد. معلوم است که زاویه و پنجره های تحقیق، همین اظهارات مسئولین جمهوری اسلامی و شخصیت های ۱+۵ و مطبوعات و آقای یوکو آماتو است.

یک سخن راست و حتی نادرست ولی یکجور در مسئله هسته ای از مسئولین جمهوری اسلامی نمیتوان بدست آورد، حتی یک سخن نادرست و ساختگی راهم نمیتوان دوام آنرا مدتی کوتاه دید. یک سردرگمی بسیار عجیب و هرکی هرکی بی وزن و بی معنا سایه ضخیمی بر مسائل هسته ای ایران کشیده شده است و سراسر بحثها و موضوعات هسته ای از سوی جمهوری اسلامی چنان رسانه ای شده است که هیچ سایه تطبیقی از آن در اخبار و رسانه های خارجی دیده نمیشود.

آقای بزرگواری، نماینده مجلس اسلامی در مجلس گفته: <مذاکرات هسته ای در جریان سردرگمی ادامه دارد>.

رئیس مجلس گفت: ما فعلا اطلاعاتی در مورد جزئیات مذاکرات هسته ای نداریم و به محض اینکه اطلاعاتی بدست آوریم به مجلس اعلام خواهیم کرد (به این میگویند مجلس؟) (اسماعیلی نماینده مجلس)

جبار کوچکی نماینده مجلس گفته است: <نمایندگان مجلس هیچ خبری از جریان مذاکرات هسته ای ندارند>.

هرکس در جمهوری اسلامی در رابطه با همه چیز و بیشتر همین مسئله هسته ای ساز خود را میزند در حالیکه ساز اصلی نواخته شده از سوی ۱+۵ است و نت های آنها در موافقت نامه ژنو ثبت و امضا شده است.

از باب نمونه آقای ولایتی مشاور سیاسی خارجی سید علی میگوید: <ایران بهیچوجه از حقوق هسته ای خود نمیکزرد حتی اگر آمریکا فشار بیاورد> (۱۳۹۳/۰۹/۰۴)

* عراقچی میگوید: <ما هیچ توافقی تاکنون نکرده ایم>.

* یکی از نمایندگان مجلس اسلامی گفته است: <رهبری فرموده اند تاسیسات هسته ای نباید تعطیل شود> اما با تعهداتی که مسئولان دستگاه کرده اند مبنی بر اینکه غنی سازی نمیکنیم عملا فعالیت هسته ای تعطیل شده است>.

* سید علی وفرمانده سپاه میگویند ما به اعتماد سازی نیازی نداریم - هیئت ایرانی مذاکرات تحت عنوان وهدف اعتماد سازی ۷۰۰۰ کیلو اورانیوم ۵ درصدی را نابود ساخت (گزارش آساتو نوامبر ۲۰۱۴)

بالاخره معلوم نیست اعتماد سازی لازم است یاخیر واگر ایران به آن احتیاج ندارد نابود کردن ۷۰۰۰ کیلو اورانیوم ازچه باب است.

* یوکو آمانو درنوامبرسال جاری گزارشی مشروح ومفصل از اقدامات هسته ای مورد نظر آژانس ۱+۵ منتشر ساخته که بسیار طولانی ومفصل است ونشان میدهد آنچه که آژانس مطالبه کرده بوده از بازرسی های بی خبر و باخبر ومراکزی که جمهوری اسلامی خط قرمز میدانسته مثل (فلان بز) در اختیار آژانس قرار گرفته وهمه ذخائر ۲۰ درصدی اورانیوم هم پیاده شده است. گزارش مفصل مزبور نشان میدهد که آن خطوط قرمزی که جمهوری اسلامی در مذاکرات هسته ای مدعی است بکلی شکسته وفراموش شده است.

دویچه وله فارسی درگاهنامه برنامه هسته ای ایران شرح دقیق ومفصلی از تعطیل فعالیت های هسته ای ایران را اعلام کرده وبا آنکه معانی واثرات موارد، امر فنی است ودرک آن برایم آسان نبود، ولی فراگیری آن نشان از عقب نشینی سریع وگذر از خط قرمز ادعائی جمهوری اسلامی است.

مسیر حرکت هسته ای ایران

سیاست شیخ حسن وجمهوری اسلامی براین پایه است که وضعیت فعالیت هسته ای ایران رابه موقعیتی درآورند که عملا متوقف ومتلاشی شده وهمان بشود که غرب خواهان آن است، و در عبارتی کوتاه ملت در مقابل عمل انجام شده یعنی پایان فعالیت هسته ای قرار گرفته باشد وبایک همه پرسی سند خلع فعالیت هسته ای ایران را به اعتبار همه پرسی تقدیم به آمریکا واسرائیل کند.

درست همزمان باانتخاب شیخ حسن فکر عدم نیاز ایران به انرژی هسته ای برای اولین بار در خارج از کشور مطرح شد و رئیس شورای تجزیه طلبان در مصاحبه با برنامه افق صدای آمریکا در مقابل این سوال که نظرتان در مورد انرژی هسته ای چیست؛ رئیس فرمودند: «ایران نیازی به انرژی هسته ای ندارد» وبعد اضافه فرمودند: «میخواهید دلایل آنرا بگویم» که چون آقای دهقانپور سوال دیگری مطرح کردند معنای آن این بود که خیر آقای دهقان پور اجازه نداده اند.

قبل از آنهم در مصاحبه باراديو اسرائیل ضمن اعلام اینکه برنامه هسته ای خلاف منافع ملی است و اضافه فرمودند ((بابمباران تاسیسات اتمی ایران هم مخالفم زیرا ممکن است به دوستی سه هزار ساله ایران واسرائیل آسیب برساند)). رئیس شورای تجزیه طلبان مطلب ظریفی در آن مصاحبه فرمودند که اکنون مورد استناد این تحریر قرار میگیرد؛ فرمودند: «اگر حکومتی مردمی ومردم سالار در ایران بر سر کار بیاید به تعهدات بین المللی عمل خواهد کرد و فعالیت هسته ای را متوقف خواهد کرد».

از پس این اشارات ایشان که برای اولین بار در جهت مخالفت با انرژی اتمی عنوان شد سیل نوشته ها در جهت بی ارزشی انرژی هسته ای فضای نقد و نسیه موضوع را گرفت تیم سه نفره زیبا کلام و شیرزاد و هرمیداس باوند، بحث عدم نیاز ایران به انرژی اتمی را موضوع روز ساختند.

کلاهی بنام تمدید مدت مذاکره

در بیانیه کاخ سفید که بمناسبت امضای موافقت نامه ژنو انتشار یافت یکی از مزایای موافقت نامه ژنو جلوگیری از ادامه مذاکرات و استفاده از زمان برای فعالیت های اتمی جمهوری هسته ای عنوان شد.

ولی اکنون ناظریم که آمریکا بسیار دست و دل باز است از تمدید مدت مذاکره که اولی بمدت ۴ ماه و دومی برخلاف انتظار بمدت ۷ ماه تمدید شد، نهفته در این ماجرا چیست؟

نهفته در ماجرا چیست

اول اینکه تمدید مدت مذاکره، سخت بسود آمریکاست چراکه تحریم ها بدون کوچکترین تزلزل ادامه مییابد و بنابراین از آنجاکه شرط مذاکرات و ادامه آن توقف تحریم ها نیست، لذا مسئله مذاکرات، آمریکا را از هدف فشار اقتصادی به ایران از طریق تحریم ها بازمی دارد خاصه که در همان زمان مذاکرات هم آمریکا بموجب موافقت نامه ژنو حق افزایش تحریم ها را برای خود گرفته است. (نمونه، تحریم های اخیر).

حاشیه = مذاکرات در جریان خصومت اعم از اینکه خصومت جنبه نظامی و با حقوقی داشته باشد، سبب توقف عملیات میشود که در جریان جنگ به آتش بس موقت موسوم است و در دعاوی حقوقی اعم از حقوق داخلی و یا خارجی مادام که طرفین آماده مذاکره هستند فعالیت ها متوقف میشود. این مهم که بسیار امر ابتدائی است نه در موافقتنامه ذکر شده و نه در مذاکرات مرعی است، یعنی تحریم ها همچنان ادامه دارد و سخت تر هم میشود و جمهوری اسلامی هم مرتباً عقب نشینی و تاسیسات را پیاده میکند.

دوم نقش مجلس

دوم که بسیار با اهمیت و اساسی است و حتی میتوان گفت که تمدید مدت مذاکرات از حواشی آن محسوب میشود نقش مجلس در مسئله هسته ای خاصه موافقت نامه ژنو است. آمریکا خوب میداند که موافقت نامه ژنو بدون تصویب مجلس فاقد اثر حقوقی است، و باز میداند که با مجلس فعلی موافقتنامه ژنو نمیتواند از موافقت مجلس بهره مند شود و به همین دلیل هم روحانی تاکنون توجهی به موقعیت مجلس برای تصویب موافقتنامه نشان نداده است.

روحانی و آمریکا منتظر انتخابات پیش روی مجلس اسلامی هستند که از هم اکنون فعالیت های وسیع عوامل آمریکا (اصلاح گران) در ایران مشهود است و همین امروز خبر رسید که اصلاح گران که سخت خواهان ایجاد روابط با آمریکا و توقف فعالیت های هسته ای هستند یک اجتماع عمومی تشکیل داده اند که در همین سال جاری مقامات جمهوری اسلامی با چنان گرد هم آئی مخالفت کرده بودند و نام آنرا هم (همایش امروز اصلاح طلبان) گذاشته اند.

سخنان اخیرخاتمی، رفسنجانی، روحانی، محسن رضائی واعلام علی لاریجانی ازوضع مفلوک اقتصاد کشوروعقب نشینی آشکاراصولگرایان خاصه اظهارات باراک اوباما مبنی براینکه (ایران میتواند در آینده یک کشورقدرتمند باشد) توجهش به ایران بعد ازانتخابات مجلس شورای اسلامی است، نشان میدهد همانطور که رئیس شورای تجزیه طلبان درمصاحبه رادیو اسرائیل پیش بینی کرده بود دولت روحانی تحت توجهات مجلس مردمی ومردم سالاری! فعالیت های هسته ای ایران را بگورخواهد فرستاد

الگوی افغانستان

آمریکا برای امضای قرارداد امنیتی با افغان هرچه کوشش کرد به ملاحظه مخالفت کرزی موفق نشد حتی موافقت لویی جرگه افغانسان که با پول آمریکا بدست آمد هم کارساز امضای قرارداد امنیتی بین آمریکا وافغان نگردید. آمریکا صبرکرد تا درانتخابات ریاست جمهوری، اشرف غنی یکی ازطرفداران جدی خود رابه ریاست جمهوری آن کشور رساند؛ اشرف غنی ظرف دوز قرارداد مزبوررا امضاکرد در حالیکه هنوز ۸ ماه ازریاست جمهوری او میگذرد نتوانسته دولت افغانستان را معرفی کند.

آمریکا منتظر تشکیل مجلس جدید است که درواخرسال جاری متولد خواهد شد، تا طوق بندگی را آنطور که میخواهد به گردن ایرانیان بیاندازد.

میدانید مجلس جدید آمریکائی ایران ازچه نسخه ای تبعیت خواهد کرد؟

«روزی جمهوری اسلامی گفت تاگروگان ها دردست است گلوی آمریکا دردست ماست، و وقتی جمهوری اسلامی تسلیم شد گفتند گروگانها جنس بنجلی بودند که ناچارشدیم ازسرمان بازکنیم».

(پیام غضرپور ۲۴ خرداد ۱۳۶۰ درمجلس)

درمجلس آینده است که عوامل آمریکا درداخل وخارج کشور درمجلس ودر دولت دررسانه های گروهی همه خواهند گفت: «انرژی هسته ای مصیبتی بود ازشرش خلاص شدیم»

آیا جمهوری اسلامی با جمع کردن بساط انرژی هسته ای نجات پیدا خواهد کرد تلاش مذبوحانه یعنی همین.